

05.

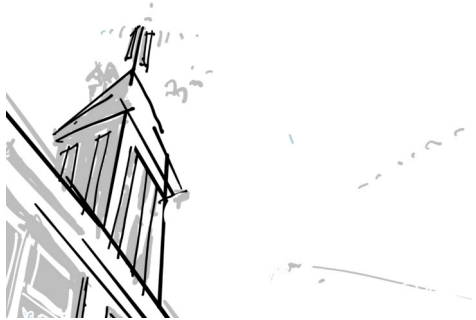
Fabrika SVITAVY

STŘEDA 14. 6. 2023

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

ÚVODNÍK...

Mořeplavcův úvodník z Věže

Je další ráno a já se na střeše Fabriky, bývalé továrny na barvy, ve věži, která dominuje celé budově, probouzím do nového dne. Spánek ve Věži je na Dětské scéně vždy krátký, ale je vyvážen úžasným pohledem do oblak. Ze svého skromného věžního lože vidím jen oblohu a její rozmanité vrstvy. Bílé straty a kumuly si tady podávají ruku těsně nad horizontem.

Jako dítě jsem si vždy přál bydlit v majáku. A je vidět, že se sny plní, a to už po několikátý rok. Sjedou pohledem z oblohy na svitavské střechy. A je to tady! Střechy se svými lomy evokují námořní vlny a jejich směr a výška se mění podle rostlého klikatého urbanismu. A nad tuto různorodou hladinu se jako majáky z rozvlákněného moře vynořují věže. Tyto dílčí dominanty se vlní v ose s náměstím. Z jedné strany je linie ohraničena kostelem, radnicí, pak věží Fabriky, na druhé straně pak ukončena v oblouku továrními komíny a betonovými silami. A tato síla jako nákladní námořní remorkéry vplouvají do města skrze zeleň za svitavským nádražím.

Zní to sice jako nedostížná fantazie, ale k mořím je to od svitavské Věže Fabriky minimálně do 3 stran téměř stejně daleko, k jižnímu Jaderskému moři na jedné straně, Severnímu moři na západě a na severu k divokému Baltu. Stačí jen trochu fantazie a slanou vodní tříšť cítím na chřípí.

Sice jsem nikdy nechodil do dramataku, ale má pracovní životní cesta mně intenzivně s divadlem spojila. A tady ve Věži znova a znova nutí vnímat divadelní hemžení se vši intenzitou.

Cvaknutí dveří, šouravé kroky, pípnutí výtahu... Šustění uklízečích propriet. Je slyšet ladné kroužení smetáků a utěrek. Všemi rohy a zákoutími vydávají stopy předchozího přehlídkového dne. Šplouchání vody v kyblíkách a cvakání skládacího mopu. Zvon na kostele u farní stodoly odbíjí sedm a Fabrika rychle ožívá. Několikeré bouchnutí dveří doplněné ševelením mladých hlasů - tak další den Dětské scéně je tady. Zvuky zvonku svolávajícího diváky na představení odměřují program každého dne. A nevnímá už jen střechy, vlní se celý prostor. Je čas sestoupit z Věže.

Začíná můj další den, den mořeplavce na Dětské scéně.

Pavel Kocych

ROZHOVOR S...

... KEITHEM HOMEREM A MICHAEM WOODWOODEM

Proč jste se rozhodli vést workshop spolu? Jak vůbec začala vaše spolupráce?

Keith: Jsem zvyklý na team teaching. Když jsem sám, můžu se rozhodnout vydat různými směry. Ale když pracujete jako tým, musíte si vytvořit plán a spolu-pracovat. Můžete získat lepší nápady, větší inspiraci a víc energie. Já jsem týmový hráč.

Rozděluje si při společném učení role a úkoly?

Keith: Oba tak nějak vymýšlíme plán, a pak už jen pozorujeme toho druhého. Někdo převezme vedení, ten druhý na to odpoví.

Michael: Jsme zvyklí na společnou režii, ale naše profesní cesty jsou rozdílné. Keith je vystudovaný učitel, kdežto já herec. Mnohem víc proto mluvím o věcech kolem školy a vzdělávání, já se většinou zaměřuji na herectví.

Co byste si přáli, aby si z vašeho semináře odnesli jeho účastníci?

Keith: Jsem rád, když si lidé odnášejí to, co děláme, a pak to sami zkoušejí, než aby se jen dívali na někoho, jako jsem já, kdo se snese z nebe jako na padáku, něco předvede a pak zmizí. Udělá to velké šplouch a nic z toho není, to je za mě zklamání.

Michael: Dvě věci. První z nich, když si odnesou, jak důležitá je v divadle fyzická stránka. A zadruhé, doufám, že skrze cvičení a techniky si lidé uvědomí, že divadlem může být spousta věcí. Jsou různé způsoby jak využít prostor, předměty i naše tělo, hudbu a zvuk. Nejsou to jen lidé na jevišti, kteří si povídají. My přinášíme pouze pár cvičení, která mohou ten fascinující svět otevřít.

Jaké kulturní rozdíly mezi Čechy a Brity vnímáte v tom, jak (si) hrají, jaké divadlo dělají?

Keith: V minulosti jsme s Michaelem do Čech přivezli několik anglických studentů a pracovali s nimi a s českými studenty najednou, takže můžeme říct, že to opravdu rozdíly je. I ta představení tady to ukazují. Ve zkratce: Mně přijdou čeští studenti v hraní velmi pasivní. Jsou si mnohem jistější v mluvení, i když takovém jemném, monotónním, které používají i ve velmi dramatických situacích. České děti jsou na scéně velmi šikovné, disciplinované, ale prostě si přežete, abyste mohli vylézt na jeviště a říct: Přidejte! Víím, že je toho ve vás mnohem víc!

Michael: České děti jsou trochu tělesně „nevýrazné“. To se promítá nejen do jejich hlasu, ale i do jejich práce. Neproniknou totiž hloub do některých témat a citlivým záležitostem se až vyhýbají. Kdežto ve Spojeném království a u profesionálů bychom šli právě do takových témat, která nás jako lidské bytosti hluboce zasahují, jako kriminalita, sexualita, drogy,

sebevražda, sebepoškození. Viděli jsme tu hru o holokaustu. My bychom rozhodně tlačili na to, aby lidi skutečně viděli jeho hrůzy.

I s dětmi?

Michael: S dětmi jako diváky samozřejmě ne, tam jim musíš to, co na jevišti uvidí, trochu přizpůsobit, abys je neodstřelil. Ale například jsme tady viděli hru o šikaně. Byla tam scéna, kdy šikanovaly dívku s poruchou příjmu potravy (představení Nina, pozn. red.). To je v Británii běžné téma, na kterém by člověk se studenty pracoval. Ale my bychom šli opravdu ke kořeni problému a povzbuzovali studenty, aby se k tomu stavěli velmi emocionálně. Je tu samozřejmě nebezpečí, že odstřelíš některé diváky, takže se s tím musí zacházet citlivě, ale zase ne příliš, nechceme totiž předstírat, že ta témata neexistují. A zaujímáme k silným tématům úplně opačné stanovisko - my říkáme: Musíme o tom mluvit, protože nemůžeme popřít, že tu ta témata jsou. Bez palčivých témat je divadlo irrelevantní.

Až se vrátíte domů a někdo se vás zeptá, jak jste se na té Dětské scéně měli, co mu odpovíte?

Keith: Budu na to vzpomínat s láskou. Je to krásné organizovaný festival. Je hezké, že se dokážete takhle sejt, tolik lidí s různým zázemím - učitelé z vysokých škol, základních škol, studenti VŠ i SŠ. A jsem moc vděčný za tu svobodu. Jakub Hulák nás pozval, ale nediktoval nám, co máme dělat, ani jaký z toho musí být výstup. Někdo vás pozve, abyste přijeli se svými zkušenostmi a znalostmi a použili je, jak uznáte za vhodné.

Michael: A jsou tu pro hraní krásná místa ve Fabrice i v Tyjátu a Trámu. I Svitavy jsou moc hezké, příjemné město. A taky máme nejlepšího překladatele Pavla Bednáře, opravdu nejlepšího, jakého jsem za roky cestování po světě zažil.

Ptala se Klára Fidlerová

NAHLÉDLI JSME ...

... DO SEMINÁŘE A / TELLING STORIES DIFFERENTLY (VYPRÁVĚT PŘÍBĚHY JINAK)

Téměř dvacítka seminaristů se s Keithem Homerem a Michaellem Woodwoodem schází ve farní stodole, aby zkoušeli „vyprávět příběhy jinak“. Lektori si velký příjemný prostor nemůžou vynachválit, seminaristé občas brblají, jestli není až moc velký. Keith a Michael chválí entusiasmus účastníků, kteří jdou podle nich do všech cvičení, a i když je to někdy vyčerpávající, nikdo nesedí stranou. Účastníci se účastní a ... skrytě brblají. Michael a Keith chtějí z účastníků dostat velké emoce a velké, fyzicky výrazné pohyby. Co na to účastníci? Samozřejmě

Keith a Michael totiž chtějí vyprávět příběhy JINAK a přesně to se děje. Dokonce na dvou úrovních. Ta první byla pečlivě naplánovaná a rozvržená do množství cvičení, která pomáhají vyjadřování skrze tělesnost, pohyb a práci s předměty. Tu druhou nikdo úplně nečekal. A sice, že britští a čeští učitelé dramatiky a divadla se budou dívat jinak na to, jak má divadlo vypadat, hlavně na to, jak „velké“ v něm mají pohyby a emoce být a co si s tou „velikostí“ asociujeme.

Každý den zahajujeme a prokládáme další aktivity variovaním chůze po prostoru. „Nepsychologizujte,“ volá Michael často při cvičeních, kdy se za chůze tvoří skupiny o různých počtech hráčů. Bojujeme s pocitem neúspěšnosti, nebo osamění (bez kamaráda nebo i skupiny) a je pro nás obtížné pochopit, že hráči, kteří zůstanou stát, protože se nemohou početně přidat k žádné skupině, jsou stejně hodnotní jako ti, kteří se dál pohybují. „Stejně tak je třeba si uvědomit, že ten, kdo vede, a ten, kdo následuje, jsou stejně důležité role, a herec má být schopen je střídat bez jakéhokoli hodnocení a psychologizování, intuitivně.“

Připravujeme hostinu pro 20 lidí, potápíme se na Titanicu v kruhu o průměru 1,5 m, inscenujeme souboj doslova na ostří nože a děláme fotky ze svatby i nudistické pláže. Ať je to cokoli, důraz je buď na tělesné výraznosti ztvárňované akce nebo na skupinovitosti jakékoli práce. Nejde moc o hru, mluvíme převážně o cvičeních. Hereckých cvičeních ze školy Jacquesa Lecoqa, který podle Michaela pro britské divadlo objevil tělesnost.

Hrajeme basketbal s imaginárním míčem. Snad při žádné jiné aktivitě není tak zjevné to, co Keith a Michael neustále opakují: v divadelní hře, i když je těžké na to přenastavit své myšlení, musíte spolupracovat, i když předstíráte, že soupeříte. Musíte umět prohrávat, abyste jako skupina vyhráli, aby divák viděl míč a viděl napínavý zápas. V žádné jiné Keithově a Michaelově aktivitě není tenhle paradox tak čitelný, tak vyhocený a tak těžký ke zpracování.

V druhém dni Keith představuje dvě nejoblíbenější rekvizity, bez nichž se učitel dramatiky neobejde, lano a dlouhý velký kus padákové látky. Zkoušíme, čím by lano mohlo být, a pak už ho používáme ve skupinách, abychom s ním vyprávěli třeba pohádku o Smolíčkovi. Se světlemodrou látkou máme naopak přesné zadání: ztvárnit vodu v různých stádiích jejího koloběhu: ledovec - tající ledovec - vodopád - skalní jezírko - rychlá řeka - pomalá řeka - moře.

Michael vysvětluje, jaký je rozdíl, když na jevišti, držíce předmět v ruce, máme v obličejích nějaký výraz, nebo jsme naopak neutrální. Obě varianty jsou opět rovnocenné, ale každá má jiné použití. Neutrál je vhodný, když chceme, aby divák sledoval na jevišti primárně předmět. Neutrál totiž publiku říká prakticky totéž co „já tady vůbec nejsem.“ Mimický výraz s sebou nese emoci, která poutá pozornost k interakci s předmětem.

Keith se z českých seminaristů pokouší temperamentním projevem vykresat více energie a motivovat je k větším a výraznějším projevům. Brigádník sbírající na ulici odpadky inspiroval k simultánní improvizaci sběračů listů, kterou Keith modifikoval proměnlivými okolnostmi - sbíráte listy v horkém podzimmím dni už šest hodin, může vás přijít zkontrolovat šéf - soutěžíte na světovém šampionátu ve sběru listů, cena je milion eur - soutěžíte na šampionátu v kategorii dvojice, máte 10 vteřin na to, abyste si domluvili strategii - vyberte z předchozí hry 5 momentů (začátek, konec a tři mezi tím) a opakujte je ve smyčce - udělejte totéž ve zpomaleném tempu. „Je to jako vaření,“ připomíná stále Keith, „přidáte jinou ingredienci a máte jiný pokrm.“ Zdůrazňuje také, že všechny jeho hry se dají hrát s dětmi i dospělými profesionály, rozdíl bude jen ve způsobu hraní.

Posléze k improvizacím i připraveným pohybovým sekvencím přidáváme hudbu (rozverná hudba ze snímku Jacquese Tatiho, Gustav Mahler nebo znělka z Mission Impossible). Hudba diktuje náladu, diktuje žánr, postoj k tomu, na co se díváme. Michael zdůrazňuje, že je možné a stejně cenné hrát v souladu s hudbou, jako jít v některých okamžicích tempem nebo naladěním proti ní. Tím vzniká kýžený komický, nebo naopak tragický účinek.

Ve třetím dni replikujeme takřka davovou scénu z Michaelova a Keithova společného kusu Man of No Importance (Bezvýznamný člověk). Prostor se stává kancelářím zaplněnou židlemi, na ně usedají hráči v roli úředníků s listem papíru v ruce. Mají si vytvořit sérii pěti pohybů, které budou dělat, aniž by vstali nebo odložili papír. Posléze se k nim přidá dalších pět, tentokrát pro všechny identických pohybů, v nichž nesmí chybět ani výrazná zvuková konstanta. Rytmický nácvik začíná. Poté už se tvar režiruje: pouští se hudba, herci v rolích úředníků vstupují do prostoru a k rutině se připojují postupně. Stejně postupně odcházejí. A nakonec vstoupí skutečný „man of no importance“ (v našem případě woman of no importance), který/á jde svým pohybem i náladou proti nastolenému stereotypu. Scéna rozhodně velice působivá. Zažíváme ji naplno v roli spoluvůrců, příležitost docenit efekt takové herecké a režijní práce v roli diváků ale nedostaneme.

Keith a Michael využívají simultánní hru a pracují s kolektivem, s celkem, a to do té míry, že po třech dnech semináře zjišťujeme, že polovinu lidí neznáme jménem, a co je ještě víc s podivem, že si to v průběhu lekcí ani neuvědomujeme. Podivně nepatřičné nám to začíná připadat, až když se setkáváme v pauze mezi divadly.

Možná, že to je nakonec to JINAK, které odzbrojilo české učitele dramatické výchovy.

JINAK ale NENÍ nutně ŠPATNĚ, že? Brblly brblly ...

Klára Fidlerová

ZAHLÉDLI JSME...

... na semináři A

... na semináři A

... na semináři A

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

... LEKTORSKÝ SBOR DĚTSKÉHO DIVADLA DRUHÁ ČÁST

Všem lektorům jsme položili stejné čtyři otázky:

1. V čem je podle vás rozdíl mezi přirozenou a umělou inteligencí?
2. Existuje mnoho druhů inteligence (možná i takové, o kterých se zatím nikde nepsalo). Jaký druh inteligence využíváte v divadelní/recitátorské/pedagogické praxi Vy? ...a proč?
3. Co by Vám pomohlo, aby bylo Vaše představení/přednes dokonalé?
4. Doporučte prosím nějakou zajímavou knihu účastníkům Dětské scény.

PETR VÁŠA

1. Nenapadá mě žádný vtip, kterým bych se vykroutil z otázky, nad níž si teď lámou hlavu nejlepší mozky planety.
2. Pokud možno všechny, které mám k dispozici, protože mě nebaví jednostrannost.
3. Ideál dokonalosti mi připadá pochybný. Smysl mně dává úsilí, udělat danou věc opravdu nejlíp, jak je momentálně v mých silách.
4. *Jak se lišáček stal lišákem.* Nejlepší indiánská knížka, co znám.

ELIŠKA VOBRUBOVÁ

1. Přirozené se nebojím, umělé ano.
2. Co se zrovna kdy namane. Tu, která je v danou chvíli bdělá. Zkusím to poskládat dohromady.
3. Vědět co, proč, komu, jak.
4. Myslím, že by si děti měly přečíst něco od Ottfrieda Preusslera, třeba *Vodníčka* nebo *Strašidýlko*, když tedy pomínu ty známé, jako je *Malá čarodějnice* a *Čarodějův učeň*. A pak bych doporučila sbírku povídek z pozůstalosti Emanuela Frynty *Závrtné pomyslení*. Z těchto povídek se občas přednáší *Děti to s lidmi nedovedou*, nebo *Máte bratra*. To je trošku jiná fryntovština než u básní, ale jsou to povídky humorné, trochu absurdní a hrají

si s různými žánry. To je osvěžující, chytré čtení. Má jedinou vadu na kráse, tahle sbírka vyšla dosud jen jednou, v roce 1993, takže je obtížné k sehnání. Oběma, Preusslerovi i Fryntovi, by letos bylo sto let

KATEŘINA SCHWARZOVÁ

1. - 3. (bez komentáře)
4. Knížky od Oksany Buly, ty teď hodně používám s dětmi v mateřské škole.

JAKUB HULÁK

1. Umělá inteligence je nepřirozená, přirozená inteligence je neumělá. (To je myslím dost inteligentní odpověď.)
2. Jsem obecně skeptický k inteligenci měřené tzv. IQ testy. Preferuju inteligenci emocionální, interpersonální, interpersonální, zvukově-hudební, případně dramaticko-divadelní.
3. Možná droga. Ale bojím se to zkusit.
4. Jako dítě jsem "ujížděl" na knížce Vladimíra Sutějeva *Tři koťátka*. Pak to milovaly mé neteře a teď to milují mé děti. Mám nádhernou verzi s obrázky Jana Brychty, ale tuším, že to krásně zpracovala i Květa Pacovská. Vyhlásil jsem kdysi tajný konkurz, kdo to využije jako předlohu k inscenaci s dětským souborem. Já jsem to zatím nedokázal. Tak čekám...

Ptala se Klára Fidlerová

UMĚLÁ INTELIGENCE...

... SOUBOJ TITÁNŮ

Víte, že jedna z lektorek oslavila na Dětské scéně své narozeniny? A to by bylo, aby nás Deník Dětské scény Viktorce Čermákové nepopřál. A k této významné události jsme přizvali i ChatGPT a Veroniku, která bude hájit veškerou lidskost naší redakce. Poznáte zda přání napsala Veronika nebo umělá inteligence? A co vy? Popřáli jste?

Drahá Viktorie,

k Tvému dnešnímu významnému dni Ti přeji, aby Tě Tvé poslání, které vyplývá z překladu Tvého jména provázelo nadále. Latinské jméno Viktorie, ze slova victoria neboli vítězství, Ti do vinku přineslo odvalu. Díky tomu můžeš čelit nelehkým úkolům, které zvládáš se zvláštní lehkostí a obdivuhodnou ladností. Věřím, že čím více vody uteče a více ptáků zazpívá, tím jsi odvážnější. Tvá odvaha nespočívá v soutěživosti či bojovnosti, ale v potřebě a osobním přesvědčení držet se hodnot jako je spravedlnost, nebojácnost a pravdomluvnost. Přeji Ti, aby Ti Tvá životní energie proudila tělem jako elektrony ve vodiči zapojeném ke zdroji napětí. Inspirovat se Tvým bytím je jako přečíst knihu, která obsáhla veškeré vědění.

Do dalších Tvých krásných let už zbývá snad jen popřát dostatek Slunce, které rozzáří každý z Tvých dnů!

Krásné narozeniny, Tvá redakce

Vzrušující Viktorie,

v Tvém životě se otevírá divadelní opona a vyplouváš na jeviště plného barvitých emocí a nekonečných možností. Jsi jak tajemná muchomůrka, která se vyskytuje v temných koutech divadelního háje a přitahuje pohledy svou jedinečností a neobyčejností. Tvá tvůrčí síla je jako punková melodie, která duní v tvých žilách a naplňuje každou chvíli Tvého života. Svým odvážným a autentickým přístupem inspiruješ všechny kolem tebe a dáváš jim odvalu žít život naplno.

Přeji Ti, abys prožila nezapomenutelné narozeniny, plné vášně, uměleckého ohně a neustálého objevování nových scén. Ať se Ti splní všechna tvá přání a sny, ať Tvoje cesta na divadelním jevišti pokračuje plnou parádou a ať každý okamžik Tvého života je plný radosti, lásky a nesmírného štěstí!

S láskou a obdivem,

Tvá redakce

HRA PRO DNEŠNÍ DEN...

Dokážeš uhádnout zapeklité hádanky vytvořené umělou inteligencí? Odpověď zašli na Ig @detska scena svitavy.

Nejdelší a nejsložitější hádanka na světě podle naší kamarádky.

Buďte s námi, my jsme s vámi!

"V jedné daleké zemi, na nejvyšším vrcholu hory, v hluboké jeskyni, je ukryto tajemství. Toto tajemství není zlatý poklad ani drahokamy, ale něco, co se nedá vidět ani dotknout. Je to abstraktní, přítomné všude kolem nás a přitom tak obtížné ho rozluštit. Když se pokusíte najít odpověď, zdá se vám, že je stále dál a dál. Lidé na to hledali celá staletí, ale většina se nikdy nedostala blíže k pravému poznání. Co je toto tajemství?"

TIP REDAKCE...

... NAHLÍŽENÍ 2023

33. celostátní dílna středoškolské dramatiky a mladého divadla

19.–22. října 2023, Kulturní dům Bechyně

Dílina může být zajímavá nejen pro ty, kteří už za sebou mají premiéru nebo i pár repríz, a přesto chtějí na inscenaci dál pracovat, ale i pro soubory, které při práci na nové inscenaci hledají nové cesty a možná jsou právě uprostřed jedné z nich. Neočekávají návod, jak dojít k cíli, ale třeba by jim pomohlo, kdyby s nimi ostatní účastníci dílny na chvíli kousek cesty sdíleli. Můžou se tak i dozvědět, jaké „pasti“ na ně čekají a jak se jim vyhnout.

A co na toto ChatGPT?

Nahlížení – objevuj s námi divadelní svět! Přejď se k mladému divadelnímu týmu, kde rozvíjíme tvůrčí dovednosti. Společně objevujeme umělecké techniky a tvoříme nezapomenutelné příběhy. Přejď na inspirativní workshopy a zkoušky. Vstupte do kouzelného světa divadla s Nahlížením!

... S.M.A.D. 2023

Pokud ještě nemáte seminářů dost, a pokud máte v létě trochu času, nabízíme vám třídu divadla poezie se Silvestrem Lavříkem či obecných základů divadla na mírně specifické notě s Vítkem Hofmannem na S.M.A.D. v Šumperku 11.–20. 8. 2023. Je to poměrně jedinečná příležitost a zbývají ještě nějaká volná místa. V případě zájmu kontaktujte Alenku Crhovou na crhova@nipos.cz.

DOPORUČUJEME...

... KNIHU

**Pozorovat
prázdný
prostor**

VČERA JSME VIDĚLI...

... v diskuzích o představeních

... v dětském diskusním klubu

... v diskuzích o představeních

ZAPSALI JSME...

... Z DISKUSÍ LEKTORŮ O 4. BLOKU

Chlapec v pruhovaném pyžamu / Ty-já-tr – Letíme, ZUŠ Šimáčkova, Praha 7

Románová prvotina pro mládež irského spisovatele Johna Boyna Chlapec v pruhovaném pyžamu je literárním základem stejnojmenné inscenace pražského souboru; dramaturgie je společnou prací dětí i jejich vedoucích – Radky Tesárkové a Moniky Jiráskové. Kniha děti zaujala, chtěly na jejím základě pracovat a společně se svými vedoucími se podílely i na její dramaturgii.

V prostorovém uspořádání avenue (ulice) je realizována inscenace stylizovanými divadelními prostředky, v pohybu, jednání, částečně v některých případech i v hereckém výrazu. Použitý inscenační klíč, jímž je fungování chóru stylizovaného dle potřeb příběhu, poskytuje souboru zvláště ve zvoleném hracím prostoru oporu ve společném bytí na jevišti a je zároveň znakem sám o sobě. Soubor (s malými obměnami pracuje ve stejném složení zhruba pět let) je vybaven pohybově i mluvně, děti jsou při představení koncentrované, vědí o sobě a celý soubor funguje jako jeden subjekt, z něhož vystupují jednotlivé postavy. Zdařilé je střídání dětí v sólových partech: eliminuje případné sklouznutí do psychologizace, do potřeby vytváření dramatického oblouku jedné postavy (a střídání je i nositelem tematické linky).

Jednotlivé obrazy jsou vesměs dobře vystavené, přesné a pointované. Hereckému výrazu by v některých případech prospěla větší míra stylizace tak, aby v činoherním způsobu sdělování nedocházelo ke zbytečné, z celku se vymykající expresi. Stylizace je podpořena v kostýmech, společný základ šedých triček a kalhot je v potřebných obrazech dotvořen funkčním kostýmním znakem. K úvaze je i posílení individualizace dětských postav, posílení (a možná i ještě objevení a „nasvícení“) jejich původně mimoběžných cest. Předmětem diskuse bylo i použití diapozitivů, jejich funkčnosti a sdělnosti. Rozdílné názory panovaly i na to, zda s dětmi (věkové rozpětí pražského souboru je 11 – 17 + 1x18 let) pracovat na látkách a tématech tohoto typu. (Osobně se domnívám, že otázka nestojí, zda ano či ne, ale jak, a to zvláště v případě, že děti se o ně zajímají, či dokonce samy nahlédnou kontext či přesah.)

Ruby a? Garnet / HOP-HOP, ZUŠ Ostrov

Dramaturgie knihy britské autorky Jacqueline Wilsonové Dvojčata v průšvihů s fokusem na situaci, v nichž dvojčata, sestry Ruby a Garnet (v původní předloze desetileté), procházejí složitým vztahem, který komplikuje zejména rozdílné vnitřní ustrojení každé z nich. Představitelky obou sester ztvárňují postavy jako činohru. Sdělnosti inscenace pomáhá obsazení typové a výbavou pro role disponovaných děvčat, jejich souhra a partnerská spolupráce na jevišti, dobře vystavené situace, které jsou jednáním naplněny a na jevišti vnitřně dohrávány vesměs přirozeně, s potřebnou mírou nadhledu a odstupu. Čistě, úhledně a vkusně působí i výtvarná složka: vybavení holčičího pokojíčku (polštáře a sedací pytle nejsou pouze dekorací, ale stávají se i prostředkem ke hře s nimi jako loutkami či zástupnými rekvizitami) i kostýmní řešení. Tvar je fixovaný, citlivě (s ohledem na věk) režijně pojednaný, nicméně tu a tam probleskne, že spontaneita se nerodí teď a tady. Dobré pedagogické i divadelní vedení Ireny Konývkové dalo vzniknout inscenaci, která kvalitu původně dívčího románu povýšila i tematicky.

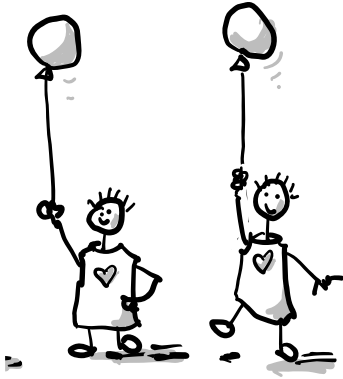
my.já / Surikaty v sámoošce, ZUŠ F. I. Gassmanna, Most

my.já je ročníková autorská inscenace žákyň mostecké základní umělecké školy. Vznikla pod pedagogickým a režijním vedením Barbory Gréeové a ve výsledku se jedná o křehkou subtilní záležitost koncipovanou jako průzkum a sdílení reality, snů a obav (i jejich proměn v různých časových rovinách) čtyřmi dívkami. S hravostí, upřímností, nadhledem, humorem i vážností, lépe řečeno opravdovostí, bez klíše a neokázale. Vnitřní soustředění, individuální i společné, adresnost sdělení i vzájemná nefalšovaná souhra – to jsou kvality autentické inscenace, v níž se vše děje teď a tady, a která poskytuje prostor ke sdílení a komunikaci mezi jevištěm a hledištěm; od jisté chvíle však je zřejmá jistá monotónnost. Pozitivem je nápaditost scénografické složky, její funkčnost i tvořivá práce s ní.

Eliška Vobrůvová

ZEPTALI JSME SE...

... NA DIVÁCKÉ DOJMY PO PŘEDSTAVENÍCH 4. BLOKU

Chlapec v pruhovaném pyžamu**Josef (14)**

Už jsme tady viděli představení, které bylo na podobné motivy - Osvětim, holokaust. Tohle se mi zdálo asi lepší. Bylo to prosté, nepotřebovali mnoho rekvizit a kulis. Vystačili si s pár předměty, které tvořily postavy.

Bořek (19)

Představení za mne bylo dobře divadelně zvládnuté, avšak co se týče herectví dětí a předávání rolí, tak to pro mne byla inscenace odehrána psychorealistickým způsobem. A proto říkám tomuto způsobu jasně ne.

Vendy (11)

Zaujalo mě, jak se dokázali sladit, když se převalovali.

Nicolas (14)

Občas mi vadilo, že nebyli otočeni svým směrem.

Adéla (18+)

Cením si preciznost práce a odvahu souboru ztvárnit takto těžkou tematiku, nutno podotknout, že zážitek z divadelního představení byl pro diváky mnohdy skličující. Ocenila bych odlehčení tématu či špetku naděje v tomto příběhu.

Laura (19)

Na inscenaci musím pochválit výkony herců. Na svůj věk byli velmi soustředění, fungovali jako skupina a herecky dobrá práce. Populární předlohu ale nezpracovali zrovna originálně. Nepřečetla jsem názor herců na téma, na postavy, ani důvod proč to hráli. Nic nového do příběhu tedy nevnášeli, a to mi tam chybělo.

Ruby a? Garnet**Tereza (8)**

Líbilo se mi to hodně. Líbilo se mi, jak se ty holky měly rády.

Jakub (38)

Moc hezký příběh dvou holek. Nevím jestli mají sestry, ale mám pocit, že to bylo přímo od nich. Moc hezká herecká práce a vtažení do příběhu.

Josef (34)

Zaujala mě práce s kontrasty charakterů obou dívek a také jednoduchá, funkční a barevně sladěná scénografická stránka inscenace.

Adéla (18+)

Holky byly neuvěřitelně sehrané a v roli velmi suverénní. Oběma se po celou dobu představení dařilo naplnit jeviště i hlediště. V scénáři podle knižní předlohy mi ale trochu chyběla jejich osobitost, například v jazyce, který působil na dívky v jejich věku až moc literárně.

Laura (19)

Holky byly neskutečně herecky vybavené. Jelikož jsem z dvojčat, tak pro mě téma bylo hodně nosné. Je to tak, že jedno dvojče je vždycky to výraznější, a jejich společná symbióza jim pomáhá zejména v nedospělé části života, ale přijde okamžik emancipace. Holky to skvěle ztvárnily.

my.já**Kája (13)**

Představení se mi moc líbilo, protože to ukazovalo, jak ženy žijí v této době, jak to mají těžké. Holky to moc hezky ztvárnily a hezky to zahrály.

Ráchel (20)

Tohle je představení, které mě zatím nadchlo úplně nejvíc, z toho, co jsem viděla. Nenudila jsem se ani vteřinu, fakt jsem se skvěle pobavila, holky byly úžasně sehrané. Jsem nadšená.

Josef (34)

Osobitá výpověď dívek, v níž ve veselých chvílích probleskávaly okamžiky ohrožení, a to především ze strany osob z blízkého okolí.

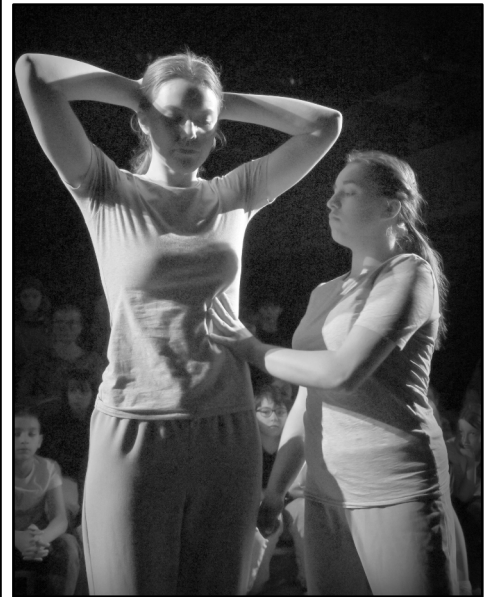
Adéla (18+)

Líbilo se mi, že se jednalo o autorskou tvorbu dívek, vycházejících z jejich zkušenosti. I přes určitou nejistotu v průběhu představení bylo sdělení velmi intimní a opravdové, a to díky neustále tvořivosti a schopnosti dívek objevovat, na scéně.

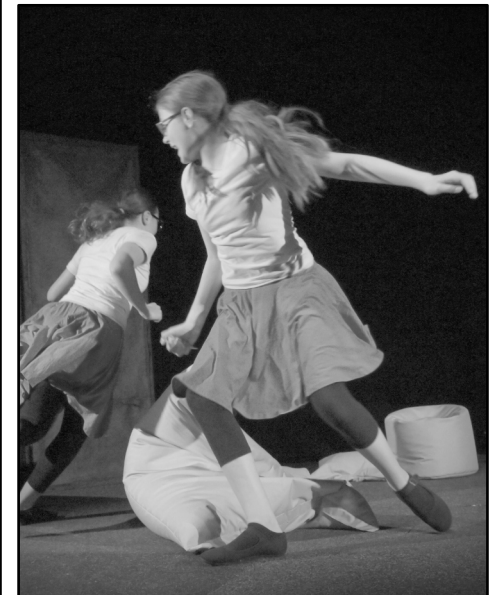
Laura (19)

Tohle byla za mě top inscenace dneška i včerejška, kdo ví, jestli ne celé Dětské scény. Aktuální téma předáno s humorem, odstupem, osobitostí hereček, propojené kvalitními divadelními prostředky. Holky se trefily do černého, mnoho vět mi bylo povědomých. A takhle jsem se dlouho nezasmála.

VČERA JSME VIDĚLI...

Chlapec v pruhovaném pyžamu

Ruby a? Garnet

my.já

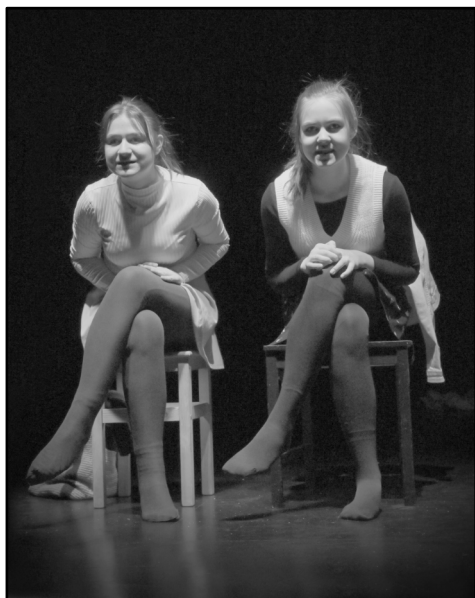
VČERA JSME VIDĚLI...

Chlapec v pruhoaném pyžamu

Ruby a? Garnet

my.já

ZAPSALI JSME...

Chlapec v pruhoaném pyžamu

Toto představení souboru Ty-já-tr – Letíme – ZUŠŠ vynikalo nad ostatní svým výběrem hracího prostoru. Soubor zvolil avenue (ulici), čímž vystavil diváky situaci, ve které nesledovali pouze divadelní tvar, ale i sledující naproti. Byl pochopen důvod výběru uspořádání hlediště, což ovšem přineslo problém angažovanosti diváka v příběhu. Diváci, především pak ti, kteří seděli v prvních řadách, nebyli pouhými pozorovateli, nýbrž se stali aktéry. Diskutující se shodli na tom, že byli vystaveni nepřiměřenému tlaku a takových situací by se neměli vystavovat dětské herci, ani diváci. Jiřina Lhotská řekla: „Nebyla jsem divákem, ale pochod do plynové komory mě vzal s sebou. To mi bylo velmi nepříjemné, přestože jsem věděla, že se jedná o iluzi. Nemusím být tak blízko, abych chápala, že se mě to týká. Týká se to nás všech.“

Byl oceněn také výběr kostýmů a kostýmních znaků, které byly pro diváka zřejmé a lehce rozeznatelné. Dále nasazení, smysl pro detail a přesnost. Avšak určitá čistota inscenace byla některými vnímána až strašidelně.

Přestože by byl divadelní tvar v mnoha ohledech funkční, výkony herců byly pro velkou část diváků problematické. Šlo o přestylizované herectví, které se snažilo postavu pojmut velmi psychologicky, vnitřně. Divákům přišlo, že herci jsou postavami pohlceni, přičemž u takového tématu by byl naopak potřeba odstup a nadhled. Nebyl zde opět žádný moment naděje, kdy by si diváci a herci mohli odpočinout. Byl pojmenován zvláštní kontrast mezi vnitřním vypětím a současným chladem, který vycházel z herců.

Byla vnímána důležitost historického kontextu, ale diváci si nedokázali pojmenovat téma. Nabízelo se téma přátelství, ale vztah mezi chlapci nebyl vystaven. V návaznosti na to se probíralo, zda je vůbec možné vztah vybudovat, když se v postavě chlapců herci střídají a tím se postavy nebudují kontinuálně.

Upozornilo se také na nebezpečí opačného efektu vnímání dobra a zla. Dle diváků byl kladen větší důraz na rodinu německého chlapce Bruna, než na postavu židovského chlapce Josefa. Postavy rodiny Bruna byly detailněji ztvárněny a byl jim dán větší prostor. Nebezpečí bylo vnímáno především v tom, že zlo bylo v tomto případě znázorněno jako něco lákavého. Nakonec Josef, který pozval Bruna na opačnou stranu, byl zobrazen jako ten špatný. To bylo nejspíš podpořeno i znázorněním mnoha všedních, obecných situací vězňů v koncentračním táboře, kde se k sobě chovali bez respektu, sounáležitosti a podpory. To by mohly být zrovna situace, které by byly světlou stránkou této doby.

Nakonec diskutující polemizovali nad tím, zda není čas na to, abychom hledali jiné způsoby, jak uchopit taková témata, nebo jestli je vůbec nutné o nich v současnosti hrát. Argumentem byl fakt, že žijeme v době, kdy o tom více a možná bychom se měli spíše zaměřit na něco, co nám může pomoci se se zlem vyrovnat, hledat si své opěrné body, půdu pod nohama.

Ruby a? Garnet

Dalším diskutovaným představením byla Ruby a? Garnet od souboru HOP-HOP. Diváci se shodli na tom, že herečky ví, o čem mluví, hrají a působí uvolněně. Po herečce stránce jsou skvěle vybaveny. Diskutující se také bavili o skvělém využití materiálu, které vyplývá ze situace a není pouze vymyšlené na efekt. Otázkou pro některé bylo, zda by nestálo za to, aby se soubor více odpojil od stylu autorky předlohy a dal do divadelního tvaru více ze sebe. Jde například o spisovnou mluvu, kdy se divákům zdálo, že holky mluví příliš šroubovaným, literárním textem. Další z otázek bylo, zda není výběr muziky příliš ilustrující. Téma, které se pro diváky objevilo, byla emancipace, přičemž by bylo oceněno, kdyby se o tom více hrálo a méně mluvílo.

my.já

Poslední část diskuse se týkala představení my.já od souboru Surikaty v samošce. Zde diváci vyzdvihli aktuálnost tématu ženy ve společnosti. Byla vnímána ženská síla, feminismus a oceněna osobní výpověď dívek. Herečky nic neprezentovaly, byly tam samy za sebe. Dále diskutující vyzdvihli důslednou práci se scénografií, hravost a ocenili neustálé překvapování. Převrácení významů nenechalo diváky ztratit pozornost, byli tak neustále zvědaví, co přijde dál. Jedna z divaček přímo popsala, že scénografické prostředky vytvořily gradaci, kterou představení mělo. Herečky nehrály, ale hrály si. Možná se jednalo o neherectví (v dobrém slova smyslu) s prvky performance.

Veronika Bíbová

VČERA JSME VIDĚLI...

Chlapec v pruhovaném pyžamu

Ruby a? Garnet

my.já

RECENZE...

PRONDEŠ-PRONDEŠ, NEPRONDEŠ-NEPRONDEŠ

Prondeš-prondeš, neprondeš-prondeš od souboru Vločky z Dramatické školičky Svitavy byla původně připravována pro divadelní přehlídku POSED. Soubor ale inscenaci nestihl dokončit, proto byla uvedena až později, kdy byla doporučena na celostátní přehlídku Dětská scéna 2023. Tam sice nebyla zařazena do hlavního programu, ale stala se jejím hostem.

Soubor se rozhodl pro zpracování *Ledových povídek* Eskymo Welzla, které sepsal Bedřich Golombek a Edvard Valenta. V inscenaci, která od začátku kypří energií, hrají čtyři dívky a jeden chlapec. V tomto složení a silném nasazení soubor pracuje s velmi jednoduchou, ale funkční scénografií, kostýmními prvky, které se v určitou chvíli stanou i loutkami, a zcizenými motivy.

Tato inscenace byla zajímavá především z důvodu kontrastů, které obsahovala. Jedná se o zvukovou rovinu, kdy herec a herečky mluví moravským nářečím, ve kterém se cítí sebevědomě, ale ze kterého zároveň suverénně dokáží vytvořit vtíp. Pro dokreslení atmosféry mrazivé pustiny vytváří zvuky zvířat, ale pouštěním elektronické nahrávky z moderního reproduktoru, coby odkaz na edisonovské zvukové válečky pro první gramofony. Herci mají na sobě kožešiny, ale zároveň tepláky s viditelnou značkou Nike.

Diváci ocenili, že tyto povídky, byly zinscenovány s vtipem, energií a šancí zaujmout. Nápad s přenesením gramofonu na reproduktor, byl nakonec hodnocen jako skvělá volba s až cimrmanovským nádechem. *Veronika Bíbová*

DNES HRAJÍ...

... Elá hop! Tři boty, ZŠ a MŠ Třebotov

Jak vznikl název vašeho souboru?

Náš soubor se jmenuje Tři boty. V jedné staré kronice byla naše vesnice uvedena pod jménem Tříbotov. To proto, že v okolí byly prý kdysi v pradávnu nalezeny tři boty! V dalších zápisech sice stálo, že je to prý málo pravděpodobné, prý nějaký Třebata snad dal naší vesnici jméno. Ale! Tři boty! Takový nález! To se jen tak nestává!

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Znaly jsme některé z dřívě u nás vydaných knih Daniila Charnse a moc se nám líbily. Texty z nich si rádi vybírali i třebotovští recitátoři. A když pak v roce 2013 vyšla kniha Cirkus Abrafra a v ní všechny básničky a příběhy o zvířatech, dětech, babičkách, dědečcích, legráckách a špatných koncích a taky jedna divadelní hra, dřívě nebo později na ni taky muselo dojít. A navíc, něco takového jsme ještě nedělaly. Cirkus! Furt pohádky, pohádky. Ale Cirkus?!

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

No to nepopíšeme! To bychom všechno prozradily! Napřed jsme myslely, že napíšeme to, jak Všetečkin zmizel. Grachá! To je hodně zajímavé. Nebo to, jak se pak zase objevil. To je ještě zajímavější. Ale to fakt nechceme. To už by pak třeba nikdo nepotřeboval vidět.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Pro nás dvě bylo nejtěžší z vybraných textů vyřazovat. Líbilo se nám jich hodně, víc než by divák unesl. A děti, ty se chechtaly, taky by chtěly všechno. Dokud nedošlo na uskutečňování. To nastával zádrhel každou chvíli. Děti měly vždycky

mraky výborných nápadů, většinou všechny najednou. Jen dvouřádkové jméno filipínského žongléra šlo překvapivě snadno.

V čem vnímáte rozdíl mezi přirozenou a umělou inteligencí?

Přirozená inteligence a umělá inteligence jsou dva rozdílné koncepty spojené s lidskou a strojovou inteligencí. Zde je vysvětlení rozdílu mezi těmito dvěma typy inteligence:

Přirozená inteligence (PI): Přirozená inteligence se vztahuje k lidské schopnosti myslet, učit se, rozhodovat a adaptovat se na různé situace. Je to soubor kognitivních a emočních schopností, které jsou charakteristické pro lidské bytosti. Přirozená inteligence zahrnuje schopnost porozumět složitým konceptům, zpracovávat informace, vyvozovat závěry, řešit problémy, komunikovat s ostatními a mít vědomí o sobě samém. Tato forma inteligence je spojena s lidskými vlastnostmi, jako je kreativita, intuice a morální úsudek.

Umělá inteligence (UI): Umělá inteligence se zabývá vytvářením a vyvíjením počítačových systémů a programů, které jsou schopny simulovat nebo napodobovat některé aspekty lidské inteligence. Cílem umělé inteligence je vytvořit stroje, které mohou analyzovat data, rozpoznávat vzory, rozhodovat, učit se a provádět úkoly, které obvykle vyžadují lidskou inteligenci. Umělá inteligence se může zaměřovat na úzkou specializaci, jako je rozpoznávání obrazů nebo překlad textu, nebo se snažit dosáhnout obecného lidského intelektu.

Hlavní rozdíl mezi přirozenou a umělou inteligencí spočívá v tom, že přirozená inteligence je přirozeným produktem lidského mozku a je ovlivněna biologickými

faktory, jako je genetika a vývoj, zatímco umělá inteligence je vytvořena lidmi a je založena na algoritmech a technologiích. Přirozená inteligence je obecně považována za mnohem širší a komplexnější, zatímco umělá inteligence je omezena na specifické úkoly a domény. Nicméně, pokrok v oblasti umělé inteligence se neustále posouvá vpřed a stále se vyvíjí s cílem dosáhnout většího podobnosti s přirozenou inteligencí.

Toto na váš dotaz odpověděla umělá inteligence. A my, myslíme, souhlasíme.

Existuje několik druhů umělé inteligence, jaký druh využíváte při přípravě představení nejčastěji a proč?

Někdo napsal, že jich je osm. Někdo že devět. Někdo že sto dvacet, někdo že mnoho. Využíváme je všechny.

Co by vám pomohlo, aby bylo představení dokonalé?

Pomohlo by nám hodně, abychom my dvě byly dokonalé, aby děti byly dokonalé, abychom měly dokonalou zkušebnu a abychom nemusely dělat nic jiného. Tak to by nám tedy pomohlo.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Hrajeme převážně pro lidi. Nejčastěji hrajeme ve Svitavách, a to dvakrát denně. Jinak jenom jednou denně. Na jaře, v létě a na podzim. V zimě hrajeme zase něco jiného.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Chrochrochro, bzzzbzzzbzzz, žbluňkžbluňkžbluňk, prrrrrrr, vemtonešť.

Ptal se Josef Pekárek

DNES HRAJÍ...**... Rozum a štěstí, Dramatický kroužek ZŠ Železnická, Jičín****Jak vznikl název vašeho souboru?**

Název našeho souboru vznikl původně jako provizorium - ve škole se zřizovaly kroužky, a tak jsme se stali Dramatickým kroužkem ZŠ Železnická. Spolu se členy jsme si říkali, že když nám činnost půjde, časem si zvolíme jiný název. Nakonec jsme zůstali i původního, částečně i proto, že se soubor pod touto "značkou" úspěšně prezentoval a jako všichni herci jsme i my trochu pověřiví.....

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Oba vedoucí souboru jsme členy amatérského divadla, které shodou okolností minulý rok připravila inscenaci *Laková Barka*. Tím pádem se nám pan

Werich dostal trochu pod kůži a *Rozum a Štěstí* byla pak přirozená volba.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Nejraději máme scénu Ludvíka s princeznou Zasou a následně závěrečné finále.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Největším zádrhelem byla neustálá vysoká nemocnost členů souboru. Týden před premiérou jsme byli na pochybách, zda vůbec dokážeme premiéru zahrát.

V čem vnímáte rozdíl mezi přirozenou a umělou inteligencí?

Umělá inteligence nemá a nemůže mít cit ani empatii.

Existuje několik druhů inteligence, jaký druh využíváte při přípravě představení nejčastěji a proč?

Na tuto otázku nedokážeme přesně

odpovědět. Řídíme se spíše citem, zkušenostmi.

Co by vám pomohlo, aby bylo představení dokonalé?

Prázdná marodka, žádné dovolené před prázdninami.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Premiéru jsme měli na okresním kole Dětské scény, potom jsme hráli na krajském setkání v Hradci Králové, uspořádali jsme 4 představení pro naši školu, jedno představení pro jičínskou veřejnost, zúčastnili jsme festivalu Nejistá sezóna v Náchodě, dvě představení jsme hráli v rámci školní Zahradní slavnosti a nyní budeme vystupovat u vás ve Svitavách.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Humor - moudrost - laskavost - zpěv - souhra a spolupráce.

Ptal se Josef Pekárek

DNES HRAJÍ...**... Duhové pohádky, Po másle, Dramatická školička Svitavy****Jak vznikl název vašeho souboru?**

První zkouška nám šla jako po másle, a tak se máslo stalo pro náš soubor osudným.

Proč jste se pustili do inscenované předlohy?

Nejdříve jsme chodily do Dramatické školičky každá zvlášť na recitaci a text *Jak se Slunko strašně nudilo* měla recitovat Štěpánka. Pak nás Jana Mandlová seznámila a my se pustily do dramatizace tohoto textu. A přidaly jsme ještě další.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Štěpánka: když se nám rozsvítí - nejen v hlavě, ale i světýlka na jevišti.

Madlenka: Když "prším" a mohu jako vypravěč seřvat Slunko.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Obě: Těch bylo!!!

Štěpánka: Zádrhel nastává, když se lituju a hraju "oukropečka", a pak jako Slunko nevím, kde je východ a kde západ

Madla: Jsem perfektní, nemám žádné zádrhele.

V čem vnímáte rozdíl mezi přirozenou a umělou inteligencí?

Madlenka: Umělá inteligence má víc informací, ale přirozená inteligence je pro život praktičtější.

Štěpánka: Myslím na Čapkovu drama RUR. Umělá inteligence má k dispozici mnoho informací, ale chybí jí citové a emoční vnímání jako u lidí.

Existuje několik druhů inteligence, jaký druh využíváte při přípravě představení nejčastěji a proč?

Nejčastěji si vystačíme s naší přirozenou genialitou.

Co by vám pomohlo, aby bylo představení dokonalé?

A je dokonalost vůbec nutná? Dobře tedy: Při vystoupení nám nepomáhají zamračené obličeje diváků, rušící nevychované děti a jejich příliš benevolentní - tedy nevychovaní rodiče.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Duhové pohádky jsme zatím hrály pětkrát - pro děti a rodiče, pro školy, na přehlídkách.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

SLUNKO - MĚSÍC - PŘÁTELSTVÍ - ZODPOVĚDNOST - ZÁBAVA

KOMIKS

... U PETRA VÁŠI

PK 2023

DALŠÍ ČÍSLO DENÍKU VYJDE UŽ ZA PÁR HODIN

INSTAGRAM

Naše redakce jde s dobou (Jak říkají boomeři z redakce.)

Chceš být u toho?

Instagram totiž ožiješ právě ty!

Název účtu?

detska scena svitavy

Jak?

Stačí nám poslat fotky či videa svých zážitků z přehlídky.

Kam?

Buď na email:

detskascena2023@gmail.com

Nemáš wifi?

Airdropni Pavlovi z redakce, při každém setkání.

#instagramebudežitkybudešžitý

Redakce: Je instagram z hlediska prokrastinace rozumná aplikace?

ChatGPT: Instagram, stejně jako jiná sociální média, může být potenciálním zdrojem prokrastinace, pokud je používán neúměrně nebo nezodpovědně. Platforma nabízí velké množství obsahu a funkcí, které mohou přitahovat naši pozornost a zabírat náš čas.

Redakce: Tak ho pojďme využít sdílením společných zážitků.

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY

STŘEDA 14. ČERVNA

8.30–12.30	semináře ABC a R2	Fka, ND
8.30–12.00	program pro děti ze souborů	
9.00–10.45	5. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	
14.00–16.30	5. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
skupiny A+B	Elá hop! Tři boty, ZŠ a MŠ Třebotov	Fka
skupina A	Duhové pohádky , Po másle, Dramatická školička Svitavy	Trám
skupina B	Duhové pohádky , Po másle, Dramatická školička Svitavy	Trám
skupiny A+B	Rozum a štěstí , Dramatický kroužek ZŠ Železnická, Jičín	Fka
17.15–18.00	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 5. bloku	Fka-3. podl.
17.15–18.45	dětský diskusní klub	Fka-aula
18.15–19.45	veřejná diskuse o představeních 5. bloku	stodola
20.30	ukázky z práce seminářů	
Fka	Fabrika Svitavy	
Trám	Divadlo Trám	
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti	

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 5.

Redakce: Josef Pekárek (šéfredaktor), Pavel Skála, Klára Fidlerová, Rozálie Fidlerová, Veronika Bíbová, Pavel Kocych (grafika a sazba), Oskar Helcel a Ivo Mičkal (foto). Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou.

Uzávěrka čísla 5 - 13. června 2023 v 22:59. Náklad 80 ks.

